

[A. C. Normann.]

har ombragt deres eget produkt, langsomt og efter forudgående pinsler.

Først svandt de anviste besparelsesmuligheder på 400 mill. kr., som var forudsætningen for det store skattnedsættelsesoverbud, ind til lidt under det halve, da de blev efterkontrolleret af folketinget. De 100 mill. kr., der skulle kunne spares på byggeområdet, er allerede sparet. Forsvarsordningen ville oppositionen gerne have forhøjet med et par hundrede millioner kroner eller måske noget mere — vi fik forhøjelsen reduceret til 60-70 mill. kr. Tilbage af spareforslaget var 230 mill. kr., som skulle opnås ved banenedlæggelser, der først kunne finde sted ad åre, og ved nægtelse af lån til grundforbedring og landvinding, som dog vel er udgået af programmet ved, at venstre har stemt for sådanne lån i finansudvalget. Endvidere ved nedlæggelse af husholdningsrådet, hvis bevarelse det ærede medlem hr. Sønderup derefter varmt anbefalede og venstre stemte for. Og så var der indtil i lørdags — man kan også sige indtil i dag — kun 165 mill. kr. tilbage af besparelserne, og dette beløb skulle spares ved at fordyre sygekassekontingentet, stryge tilskuddene til børnerige familier og ved at forhøje de dårligst stillede husleje.

Jeg siger indtil i lørdags eller indtil i dag, for det er jo først nu, vi har hørt om den plan, som skulle afløse den første. Sådan som bladene har refereret den nye plan, betyder den, at man nu har opgivet at spare de 75 mill. kr. i børnetilskud, idet der nu i stedet for nedslag i indtægten skal finde en nedsættelse sted af selve skattebeløbet principielt på samme måde, som vi altid er gået ind for det, og dermed er spareplanen jo skrumpet ind til de 90 mill. kr., som skal tages fra sygekassemedlemmer og lejere. Og endelig kommer så nu kravet om en sådan forøgelse af statens udgifter, at de 400 mill. kr. er borte, og i stedet foreslår oppositionen en stigning i udgifterne på nye store millionbeløb.

Vi er altså færdige med VK-planen.

Kunne man bøje ordet død og sige død, dødere, dødest, så ville jeg bruge det sidste ord, og så er vi altså, hvor vi var for et år siden, og vælgerne må så igen savne en samlet oppositionsplan at tage stilling til som et modstykke til regeringens politik.

Vælgerne tanker i anledning af denne nye tilstand vil jo være forskellige efter temperament og indstilling. Jeg tør gætte på, at de fleste radikale vælgeres tanker går ud på for det første, at det er glædeligt, at oppositionen nu går ind for lavere skat for forsørgere med børn og opgiver børnefradraget helt.

For det andet, at det er glædeligt, at det radikale venstre nu pludselig får almindelig tilslutning til den afskaffelse af folke- og invalidepensionsordningens zonegrænser, vi altid har talt for eller i alt fald har talt for i mange år.

For det tredje: forandringen er desværre så pludselig, at man mærker hensigten og bliver forstemt. Det er lidt trivielt at tænke på, at den omstændighed, at det svenske Højre led så stort et nederlag på en socialpolitik magen til VK-programmets, har gjort oppositionen så vidskræmt, at den ændrer det program, den for blot to uger siden så stærkt forgyldte. Også jeg undrede mig lidt, da det ærede medlem hr. Poul Møller for lidt siden talte om at gøre vold imod sin samvittighed.

Og endelig for det fjerde så kaster det et mørkt skær over det politiske livs anseelse, at det program, man i et helt år har skildret som vor periodes store begivenhed, kunne vedtages af to uforberedte partier på to timer og nu forkastes lige så uforberedt, lige før man første gang skulle have det til bedømmelse hos vælgerne. Nu er jeg så blot spændt på, om der i de to partier er fuld dækning for denne vending til det bedre, om f. eks. venstremanden, det ærede medlem hr. Østergaard, der var imod folkepensionens indførelse, og det store antal konservative medlemmer, der også gik imod pensionen, kan bekræfte, at de nu er tilhængere af både den større pension for